

A NUMBER OF CONTRADICTIONS, IGNORANCES AND ODDITIES

door Kim Snauwaert & Anyuta Wiazemsky Snauwaert

Wij zijn met elkaar getrouwd. Nochtans was er tussen ons geen liefde op het eerste gezicht. Er zou geen huwelijk zijn geweest zonder de lijnen die op de politieke wereldkaart zijn getekend, zonder de wetten die de menselijke bewegingsvrijheid inperken. En niets van dit alles zou er zijn geweest zonder postmodernistische kunst, zonder een artistieke mentaliteit als de onze, die zegt: 'ja, laten we ervoor gaan!' Niets van dit alles zou er zijn geweest als we elkaar niet hadden ontmoet, maar die ontmoeting was puur toeval. We zijn er vrij zeker van dat we, binnen de grenzen van deze omstandigheden, deze tijd en ruimte, dit hier en nu, met niemand anders getrouwd zouden zijn dan met elkaar.

Ons huwelijk vond plaats in Gent op 3 augustus 2018 om 11u 's ochtends in aanwezigheid van onze ouders, familie en dichte vrienden. Om 19u diezelfde dag begon ons huwelijksfeest op het festival Theater aan Zee in Oostende. Met onze familie en vrienden, maar ook met een theaterpubliek, dat ons huwelijksfeest kon bijwonen door een kaartje te kopen.

Wij trouwden om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor Anyuta (middel), maar met de duidelijke intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten (doel). Dat laatste is volgens het wetboek de belangrijkste vereiste voor een legitiem huwelijk. Tussen ons is er geen romantische liefde. Tussen ons is er begrip, respect, zorg, tederheid. Tussen ons is er gelijkwaardigheid, een meestal gedeeld gevoel voor humor en onvoorwaardelijk vertrouwen. Er is realistische liefde tussen ons, zoals socioloog Eva Illouz beschrijft in *The Lost Innocence of Love*, of 'vloeibare liefde' zoals filosoof Zygmunt Bauman het noemt. Tussen ons is er een gerichte werkelijkheid, zorgvuldig gebalanceerd op de rand van een gat in de tijd.

Net als ieder ander koppel zoeken wij naar wat onze duurzame levensgemeenschap voor ons betekent. Is dat bij elkaar mogen binnenkomen in de badkamer? Is dat de een die pannenkoeken maakt voor de ander, of een cappuccino met een mislukt hartje in de gestoomde melk tijdens de quarantaine? Is het de hulp en steun van de een, wanneer de ander kwaad wordt over hoe subsidiedossiers te schrijven? Wat wordt er van ons als gehuwden verwacht? In welke mate beïnvloeden verwachtingen van buitenaf onze verhouding tot elkaar? Hoe relatief of net rigide is dit alles? De kern van ons werk bestaat uit een poging om onze liefde voor elkaar te cureren. Vanuit de vraag wat die liefde moet inhouden. We zwerven tussen (naasten)liefde en empathie, traditionele waarden en principes, tussen blijven en de angst om te verdwijnen.

De documentatie en het beleven van ons huwelijk, van dit proces tot het vormen van een duurzame levensgemeenschap, vormt de basis van en inspiratie voor een breed artistiek oeuvre van installaties, teksten, performances, video's en objecten. Sinds onze beslissing om te trouwen in 2016 registreerden wij bijvoorbeeld politieondervragingen, gesprekken met familie, interviews door de cel migratie, ons gezamenlijk huishouden... Dit alles tezamen vormt een narratief, een verslag, een archief, maar vooral aan constante bevraging van onszelf binnen de bestaande maatschappelijke constructies. Het werk is zeer zeker persoonlijk maar als publiek gedeeld levenswerk wezenlijk ook artistiek, politiek, maatschappelijk, poëtisch.

We schrijven ons in een traditioneel conservatief concept als het huwelijk, maar herdefiniëren tegelijk het traditionele begrip van de liefde en het huwelijk. We bevragen voortdurend de definitie en voorwaarden van deze constructie, eerder dan ons eigen pasklaar antwoord te formuleren. Misschien is dat ook een vorm van duurzaamheid? Hoewel kunstenaar Pawel Althamer de term 'directed reality' eerder besprak in het licht van participatieve kunst, is het voor ons de perfecte omschrijving van hoe wij ons werk willen benaderen. De premisse is conceptueel en helder, de realisatie onvoorspelbaar. Er is een wederkerige verhouding tussen de realiteit, die de motor is van ons werk, en ons werk, dat de realiteit in grote mate beïnvloedt en verandert. De ontwikkeling van onze intersubjectieve verhouding is er een waarbinnen fictie en realiteit in elkaar overvloeien.

Het zijn onze conflicten en verschillen als individuen die ons zichtbaar maken, en de onderdrukking ervan die ons onzichtbaar(der) maken. Het zijn onze verschillen en conflicten die onthullen wat onze 'common ground' is als koppel, gemeenschap, maatschappij.

"Jij bent anders. Heel anders dan ik. Je bestaat buiten alles wat ik ken en dus ben je voor mij wat meer is dan wat er al was. Je maakt mijn wereld groter en beter. Het vult en verrijkt me. Je 'groeit'

mijn hoofd. Ik hou ervan dat je anders bent en blijft. Dat je andersheid mijn hoofd blijft voeden. Dat ik daarvoor kan kiezen. Dat kan ik van je leren. Ik wil dat je hier blijft, zodat ik dingen over jou niet kan begrijpen om te blijven beseffen dat de wereld groter is dan mijn hoofd.”

– fragment uit het huwelijksaanzoek van Kim (croxhapox off-space Gent, april 2017)

De creatie van de voorstelling *A number of Contradictions, Ignorances and Oddities* is een grote stap voorwaarts binnen ons proces, omdat dat we voor het eerst een vorm creëren die ons in staat stelt om de verschillende elementen binnen ons jarenlange gezamenlijke traject samen te brengen. Eerder creëerden we al een reeks objecten en installaties die een bepaald aspect van ons huwelijk belichten. Maar we voelden daarbij steeds de noodzaak om die bijkomend te kaderen binnen ons langere verhaal. Het narratieve aspect van de voorstelling die we willen maken geeft ons de vrijheid om in te gaan op verschillende aspecten van ons werk en het verhaal van het hele traject, zo reëel en tegelijk fictief als het is, in elkaar te weven.

Het narratief materiaal van de voorstelling is grotendeels ontwikkeld. Het is de neerslag van onze dagelijkse realiteit, dus het zit ons vanzelfsprekend dicht op de huid. En door de uitnodiging van het Kaaitheater in maart 2020 om een lecture-performance te geven over ons werk, zijn grote stukken van de tekst al geschreven en met een publiek gedeeld. Inhoudelijk heeft ons werk een radicale factor. Die willen wij weerspiegeld zien in de vorm. In het creatieproces willen we volop experimenteren met het medium theater. Hoe spelen we met alle ambiguïteiten van dit project? Hoe onderzoeken we de schemerzone tussen realiteit en fictie, liefde en opportunisme, privésfeer en politieke ruimte?

De voorstelling zal spelen met de vorm van de lecture-performance. We onderzoeken hoe we ons de specifieke manier van bewegen, spreken en het brengen van informatie eigen kunnen maken en vervormen. Zo scheppen we een artistieke taal die de elementen – powerpointpresentatie, re-enactment van eerdere interventies en waargebeurde feiten, reflectie over het hetgeen getoond wordt – op organische wijze verbindt tot een voorstelling die meer is dan de som van de delen. Het maken van deze voorstelling is een cruciale en urgente volgende stap in ons onderzoek naar het vermengen van feit en fictie, documentatie als kunstwerk en de politiek van het alledaagse.

Tijdens de creatie werken we samen met een aantal kunstenaars en vakmensen. Choreografe Charlotte Vanden Eynde staat in voor de dramaturgie. Hoe kunnen we beweging inzetten als strategie binnen het theater? Hoe kunnen we het verhaal belichamen? Wat betekent onze fysieke positie voor de verhouding die we willen schetsen? Henri Emmanuel Doublier staat in voor het lichtontwerp. In het werk van zowel Henri als Charlotte schuilt een bepaalde eenvoud, fragiliteit en radicaliteit die ons enorm inspireert. Peter Connelly creëert de soundscape van de voorstelling. Peter werkt zowel in het theater als in de filmwereld, zijn visie is dat geluid in een voorstelling subtiel moet zijn, zoals in een film, dat geluid door subtiliteit des te meer het verhaal kan ondersteunen. Leontien Allemeersch werkt aan de scenografie, et Jivan van der Ende aan de kostuums, en Milan Van Doren aan de techniek.

PARTNERS & OMKADERING

De kiemen van ons huwelijk gaan terug tot ons afstudeerproject *Heart Shaped Opinions* in **Arno&Vinnie gallery** in Gent. Sinds we besloten te trouwen zijn verschillende luiken en aspecten van ons huwelijksproject gepresenteerd door **croxhapox** (2017), **Gouvernement** (2017), **Kunstencentrum Buda** (2017), **Theater aan Zee** (2018), **Kunstenfestival Plan B** (2018), **workspacebrussels** (2019 & 2020) en **Kaaitheater** (2020). In de komende periode volgen nog De Brakke Grond, het Red Star Line Museum, het Leietheater en De Grote Post.

Sinds 2019 wordt ons werk ondersteund door **workspacebrussels**. In 2019 en 2020 coproduceerde deze werkplaats de verschillende luiken van ons project telkens met 5.000 euro. In 2021 kunnen we rekenen op een trajectondersteuning van 10.000 euro. Workspacebrussels treedt bovendien op als toelagetrekker voor de subsidiedossiers en als productiehuis. We kunnen er terecht met al onze vragen en kunnen er rekenen op inhoudelijke, dramaturgische, zakelijke, productionele en administratieve begeleiding. Vlaams Cultuurhuis **De Brakke Grond** in Amsterdam coproduceert de voorstelling met een budget en residenties, organiseert een overzichtsexpo van ons beeldend werk en biedt een platform voor de première tijdens het festival Beyond the Black Box (i.s.m. C-TAKT en SoAP).

Vaste (residentie)partners in ons artistiek traject zijn verder **wpZimmer**, **Kunstencentrum Buda**, **Decoratelier Jozef Wouters**, **Cultuurcentrum De Grote Post** en **Vlaams Cultuurhuis De Brakke Grond**. Deze organisaties bieden ons niet enkel ruimte wanneer we dat nodig hebben, maar ook coaching en feedback. Ze zijn nauw en op duurzame wijze betrokken bij ons project. Kunstencentrum Buda coproduceert in 2021 onze fictie-documentaire.

De eerste stappen voor deze voorstelling werden gezet in samenwerking met het **Kaaitheater**, dat ons in maart 2020 uitnodigde om een lecture-performance te presenteren waarin we ons artistiek levenswerk toelichten. Het toonmoment en de feedbacksessie met een intiem publiek hebben ons overtuigd van de waarde van het materiaal en van ons verlangen om met dit materiaal verder aan de slag te gaan en een volwaardige voorstelling te ontwikkelen.

PLANNING

De creatie is gespreid over 6 weken tussen september 2020 en februari 2021. In die periode vinden verschillende residenties plaats waarin telkens een specifiek aspect van de voorstelling wordt uitgewerkt. We werken samen met een professioneel team en worden in de verschillende werkplekken zowel inhoudelijk als productioneel-technisch ondersteund. Bij workspacebrussels en in De Grote Post kunnen we try-outs organiseren, wat zorgt voor de nodige kritische afstand en feedback.

1. Geluid & licht

Residentie: 28 september > 4 oktober 2020 – workspacebrussels (Kaaistudio's)

Residentie: 25 > 29 januari 2021 – workspacebrussels (Les Brigittines)

Henri Emmanuel Doublier zal het lichtplan creëren. We werken met hem vanuit een groot respect voor zijn jarenlange ervaring en vonden inspiratie in zijn werk bij o.m. Miet Warlop en Superamas. **Peter Connelly** staat in voor het geluidsontwerp. Hij creëerde lange tijd het sounddesign voor de filmsector. Sinds 2007 werkt hij voornamelijk binnen de podiumkunsten, met kunstenaars als Eszter Salamon, Ula Sickle, Heike Langsdorf en Philippe Blanchard.

2. Beweging & dramaturgie

Residentie: 28 september > 4 oktober 2020 – workspacebrussels (Kaaistudio's) (zie hierboven)

Residentie: 5 dagen in oktober 2020 – De Grote Post

Residentie: 21 > 25 december 2020 — workspacebrussels (Kaaistudio's)

Voor de dramaturgie van de voorstelling werken we samen met choreografe **Charlotte Vanden Eynde**. We zijn erg geïnspireerd door haar werk als dramaturge en *outside eye* bij collectieven als burens en Robbert&Frank Frank&Robbert. Charlotte is niet alleen choreografe, maar ook actrice en videokunstenares. Die combinatie zorgt ervoor dat ze over ons werk kan reflecteren vanuit verschillende disciplines.

3. Scenografie & afmontage

Residentie: 5 dagen in oktober 2020 – De Brakke Grond

Residentie: 1 > 5 februari 2021 – De Brakke Grond

De scenografie wordt ontwikkeld met **Leontien Allemeersch**. Zij is curator en kunstenaar, met een achtergrond in beeldende kunst. Wij kennen haar al lang en hebben een constructieve dynamiek. Leontiens werk is onder meer beïnvloed door haar samenwerkingen met Kristof Van Gestel.

SPEELDATA & SPREIDING

Op dit moment zijn er 5 voorstellingen bevestigd tussen februari 2021 en het voorjaar van 2022:

- < **Februari 2021: De Brakke Grond** (Amsterdam)
Twee voorstellingen & expo in het kader van het festival Beyond the Black Box (première)
- < **April 2021: workspacebrussels** (Brussel)
Voorstelling & feedbacksessie in het kader van de Open Studios in de Kaaistudio's
- < **Seizoen 2021-2022: Cultuurcentrum De Grote Post** (Oostende)
Voorstelling & gesprek

⟨ **Februari 2022: Cultuurcentrum Leietheater** (Deinze)
Voorstelling & gesprek

In mei 2020 hebben we een residentie met technische ondersteuning van 5 dagen in de Kaaistudio's. Die tijd zullen we gebruiken om een **video-opname** te maken van het materiaal dat we tot nu ontwikkelden, met het oog op de gesprekken die we plannen met programmatoren.

Op dit moment zijn we reeds actief in gesprek met de volgende kunstcentra, festivals en cultuurcentra:

- ⟨ **In België:** 30CC & STUK (Leuven), Recyclart & Argos (Brussel), CAMPO & Vooruit (Gent), Kunstencentrum Buda (Kortrijk), C-Takt (Neerpelt), Theater aan Zee (Oostende), CC De Spil (Roeselare), CC De Werf (Aalst), CC Ter Vesten (Beveren)
- ⟨ **In Nederland:** Spring, Jonge Harten, Festival Cement, Theaterfestival Boulevard, Over het IJ, Oerol

We legden deze contacten nu reeds, omdat we via de gesprekken en het delen van de video-opname in juni 2020 willen mikken op een tournee in seizoen 2021-2022. Andere speelplekken in België die we warm willen maken zijn: DE Studio (Antwerpen), nona (Mechelen), KAAP (Brugge) en de cultuurcentra. Voor die laatste overwegen we een samenwerking op te starten met een verkoopbureau als Thassos.

Aangezien de voorstelling in het Engels wordt gespeeld, zijn er ook mogelijkheden in het buitenland. Via onze contacten in België en Nederland willen we programmatoren in onder meer het VK, Duitsland en Frankrijk aanspreken. Ook ons team is internationaal, waardoor iedereen zijn eigen netwerk binnenbrengt. Door de thematiek van ons werk, met een focus op internationale thema's als integratie, inclusie en duurzaamheid, kunnen wij volgens ons op een brede internationale interesse rekenen. Voor de première zullen we in nauw overleg met De Brakke Grond en workspacebrussels een lijst voor de uitnodigingen opstellen.

PUBLIEKSWERKING

We willen zowel in grotere theaters, als op festivals en in kleinere cultuurcentra spelen, omdat we geloven dat we met ons verhaal verschillende segmenten van de maatschappij kunnen bereiken en aanspreken. Bij het presenteren van ons werk houden we rekening met de context waarin het werk gepresenteerd wordt. Het is niet zo dat we telkens en ander verhaal vertellen, maar afgaand op ons doelpubliek belichten we andere aspecten. We geloven dat elk publiek zijn eigen taal heeft en zijn bereid om met die verschillende talen te spelen – zonder evenwel ons werk te compromitteren.

Evelyne Coussens schreef ooit een artikel over cultuurmarketing en publiekswerking. Ze duidde het belang aan van het verschil tussen publiekswerking en publiekswerving. Publiekswerving zet in op het verlagen van drempels en de toegankelijkheid van kunst, publiekswerking focust op een duurzame samenwerking met een publiek om deze drempels te verlagen, zonder daarbij de kunst te moeten compromitteren. Voor ons schetst zij de zeer fragiele balans waar publiekswerking om draait.

Ook bij het presenteren van deze nieuwe voorstelling houden we deze balans in het achterhoofd. In **De Brakke Grond** wordt de voorstelling omkaderd door een expositie met beeldend werk uit ons huwelijksproject, aangezien het Beyond The Black Box-festival inzet op transdisciplinair werk en presentatievormen die crossovers omarmen. Er komt een publiek dat vaak naar theater gaat, een groot deel van het publiek heeft zelfs een artistieke of professionele achtergrond (kunstenaars, programmatoren, pers). In **CC Leietheater** verwachten we een meer traditioneel publiek. Daarom kiezen we daar voor meer traditionele contextualisering, in de vorm van een voorafgaand gesprek met Sybille Vanweehaeghe. Zij is consultant in het programma *Blind Getrouwd* en is een vriendin van ons. We zijn al in gesprek met haar over een mogelijke samenwerking, eventueel ook voor andere CC's. In **kunstencentra** willen wij het publiek laten kennismaken met de DAS Feedback Method, een methodiek om het publiek in gesprek te laten gaan over de thema's van de voorstelling. Dit hebben wij een eerste keer getest met Barbara Van Lindt tijdens het WoWmen!-festival in maart 2020 in het Kaaitheater en dit was bijzonder inspirerend.

Behalve tekstmateriaal en scènefoto's voorzien we als communicatiemateriaal ook een affiche door Kris Dewitte en een registratie en trailer door Jan Bosteels. Als actrice heeft Kim een netwerk bij Pers in Vlaanderen; het is mogelijk een persmoment te organiseren bij de première en interviews te geven. Verdere communicatieplannen worden samen met de presentatie-plekken bedacht en opgesteld.

POSITIE EN AMBITIES

We begrijpen dat het belangrijk is een onoverzienlijke impact te schetsen wat betreft onze positie. Ons betoog hoort te bulken van zelfvertrouwen, rationeel gestaafd met degelijke argumenten waarmee wij aantonen dat wij gestaag maar standvastig voortschrijden naar een ongeziene hoogte. Gelukkig zijn wij optimistisch, in de twee jaar na ons afstuderen hebben we een professionalisering doorgemaakt, een rijk netwerk opgebouwd, we krijgen elk jaar meer zichtbaarheid en steun en ons werk doet het goed. Dat schijnt door in de mogelijkheden die we krijgen, elk jaar meer plekken waar we ons werk kunnen tonen, productionele steun die groeit. We zijn erg dankbaar. Voor de organisaties die zich geëngageerd en met zorg over ons bekommeren. Voor de relaties waarop wij kunnen vertrouwen en bouwen. Die veilig aanvoelen en ons hoop geven voor de toekomst.

Onze positie is die van zoekers, enthousiast, moreel bekommerd, sociaal geëngageerd en politiek gedesillusioneerd. Net als iedere andere kunstenaar in het veld. En wij zijn diegenen die van geluk mogen spreken. Socio-economische status van de kunstenaar is een van de meeste fragiele in onze de maatschappij. Onze positie is dat ons bestaan wordt bevraagd maar dat is allicht nooit anders geweest. We hoeven ons niet te verdedigen tegen mogelijke bezwaren, leert de geschiedenis niet dat wij niettemin doorgaan?

Onze positie is om niet de kunstenaar te worden die de vinger wijst naar de richting waarvan wij denken dat ze de juiste is, maar naar die van introspectie. Niet ons werk moet de maatschappij veranderen, maar wij zoeken betekenis in de ondervraging van onze eigen keuzes, en die artistieke bevraging van onszelf komt hopelijk ten goede aan onze maatschappij. Kims moeder zei vroeger: "Je moet niet kijken naar wat een ander doet, je moet je ogen naar binnen draaien en naar jezelf kijken."

Onze positie als kunstenaars is ook om Kims kind mee te geven waarom het belangrijk is te kiezen voor een job waar je talenten liggen, ook als die keuze economisch niet de meest verstandigste is. Dat duurzaamheid niet gelijk staat aan economische groei.

Onze positie is een van ongebreideld enthousiasme, binnen een generatie die heel wat kwaliteit te bieden heeft, die erg veelbelovend is in ons ogen. Mensen als buren, Robbert&Frank Frank&Robbert, Mira Bryssinck, Kato Six, Louis Vanhaverbeke, Einat Tuchman, Flor Maesen, Oona Libens, Naomi van der Horst, Pim Cornelussen, Sarah Vanhee, Klaas Freek Devos, Anna Luka Di Silva, Dag Taeldeman, Maud Vanhauwaert, Sander De Keere, Lester Arias Vizcuña, Jozef Wouters, Lisaboa Houbrechts, David Helbich, Laurens Marien, Linde Carriijn, Lize Pede, Anna Burvenich, Bauke Lievens, Stine Sampers, Sarah Lederman, Menzo Kircz, Salome Mooij, Luanda Casella, Thomas Bellinck, Benjamin Abel Meirhaghe, Sibran Sampers en zovele anderen, met een sterk moreel kompas zonder belerend te willen zijn. Onze positie wordt versterkt door een veilige amicale omgeving waarin wij ons gesteund voelen en waarin wij ook andere makers steunen waar we kunnen. Een generatie van solidariteit. In het kort, een generatie die betrokken is en bovendien met talent, een generatie die met de juiste kansen, impact kan hebben. Daar rekenen wij onszelf stoutmoedig bij.